

Alte Drucke

**SERMONES || D. Guarrici Abbatis Ignia-||censis, magni
illius Bernardi olim discipuli, mul=||ta pietate ac
eruditione differti, iam recens ad || ...**

Guerricus <Igniacensis>

Lovanii, 1555

In die Pentecostes

Nutzungsbedingungen

Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.

Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.

Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use

All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.

Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.

For reproduction requests and permissions, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

urn:nbn:de:gbv:ha33-1-150379

In die Penteco-

stes sermo I.

Dei ineffa-
bilis erga
nos chari-
tas.

INEFFABILIS Deus, ineffabilis misericordia ei⁹. Secundum nomen eius, ita & opus eius. Planè ineffabilis diuinę circa nos dignatio charitatis. Parum erat patri tradidisse filium, vt redimeret seruum : nisi daret & spiritum sanctum, quo seruum adoptaret in filium. Dedit filium in precium redemptionis, dedit spiritũ in priuilegium adoptionis : se deniq; totum seruat hæreditatem adoptatis. O Deum (si fas est dici) prodigum sui, præ desiderio hominis. An non prodigum, qui non solum sua, sed & seipsum impendit, vt hominem recuperaret, nõ tam sibi quàm homini ipsi? An non prodigum, qui sicut proprio filio suo nõ pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum: sic nec spiritui sancto pepercit (vt ita loquar) sed noua & mira largitate super omnem carnem effudit illũ? Multum quidem effusus sui prodigus ille filius, qui tam patrimonium, quàm seipsum donauit meretricibus, sed multo effusior pater in recuperationem perditij filij, quàm ille in perditionem sui : si tamẽ vlla debet esse comparatio, gratiæ & pecuniæ, spiritus & carnis, Dei & hominis.

minis. Vide enim quāta largitate toto orbe gratia spiritus effusa sit, nō solum iustis confirmandis, sed & peccatoribus iustificandis: quomodo ubique gentium spiritu creante nouum genus hominum renouata sit facies terrę: imō quāta quotidie mutatio fiat per dexterā excelsi, vt repente perditissimi hominum publicani & meretrices, iustos quā plurimos præcedant in regno Dei, & nouissimi fiant primi. Prorsus non sicut delictum, ita & donum, quia vbi abundauit delictū, ibi superabundās gratia nō solum donat delicta, sed etiā virtutū accumulatur merita: & sublimius restituit lapsos redemptio, quā constituerat prima creatio. Sanē in his omnibus quantō mirabilior Dei gratia prædicatur, tantō damnabilior hominis duricia conuincitur: si gratiam vel oblatam recuset, vel acceptam non seruet. Cui enim non offertur? Super quem non effulget lumen illius? Quis se abscondit à calore eius? Neque enim reliquit se Deus sine testimonio apud conscientias hominum, illustrans eos splendore veritatis, & fouēs calore bonitatis: cū & lux vera illuminet omnem hominem venientem in hunc mundum, & Deus faciat oriri solem suum super bonos & malos, & pluat super iustos & iniustos. Sed vae illis qui rebelles sunt lumini, & resistunt spiritui sancto, nec adquiescūt veritati quam intelligunt, & sicut lutum ex calore solis, ita ex bonitate & beneficijs Dei duriores fiunt, audacter etiā prouocantes eum: cū ipse dederit omnia in manibus eorū. Verū quid ad nos de his qui
foris

Rom. 5.

IN DIE 3. PENTECOSTES

*Timendū
hic nobis.*

foris sunt? Ad vos potius nobis est sermo, qui spī-
ritum adoptionis filiorū accepistis, habētes eun-
dem spīritū in signū adoptionis & pignus hære-
ditatis: qui velut quidam character insignis vasa
misericordiæ, à vasis iræ discernit. Quanquā de
salute nostra, vel magis de spe salutis, ea nobis
modestia gaudendū sit: vt quod in illis dolemus,
adhuc de nobis pro nostra mutabilitate timea-
mus. Sicut enim de illis desperare impium, ita de
nobis præsumere est temerarium: cū tam de
nobis, quā de illis qualiscunq̃ sit sciētia præ-
sentium, nulla possit esse præsciētia futurorum,
nec leuis sit iniuria summæ potestatis, penes quā
est arbitriū vitæ & mortis: si vel de illis tā crude-
liter, vel de nobis tam audacter præiudicetur eius
iudicijs. Deniq; de massa eorū sumus assumpti:
& qui paulō antè eram⁹ sicut & illi, natura & vita
filij iræ, repenti facti sumus filij gratiæ. Nos ergo
simus illis exemplū spei ad pœnitentiam: ipsi no-
bis timoris ad perseverantiam. In nobis se mise-
ricordia commendat vt ametur: in illis se iudiciū
exerit vt timeatur. Misericordiam & iudiciū can-
tabo tibi Domine: pro ista gratias agens, pro illo
preces fundens: pro ista gratus & lætus, pro illo
timoratus & cautus: & de vtroq; eruditus exul-
tabo tibi cum tremore, quia tūc ingrediar in ve-
ritate tua, si ita lætetur cor meum, vt timeat no-
men tuū. Neque enim timor iste quem amor ca-
stum facit, gaudium tollit, sed custodit: non de-
struit, sed instruit: non inamaricat, sed condit: vt
tantō sit durabilius, quantō modestius: tantō ve-
rius,

rius, quantò seuerius: tantò dulcius, quantò sanctius. O castum & fidele gaudium, quàm fidelis est illa de te sententia sapientis, Non est census super salutem corporis, & non est oblectatio super gaudium cordis. Hoc utique gaudio non est gaudere impijs, quorum fatuos risus & friuola gaudia, Sapiens detestatur & increpat. Risum, inquit, reputavi errorem, & gaudio dixi, Quid frustra deciperis? Risus dolore miscebitur: & extrema gaudij luctus occupat. O bone Iesu, quàm dissimile est illud gaudium tuum, quo interim consolaris renunciantes illi falso & fallaci gaudio, quod melior est misericordia tua super vitas: quod melior est dies vna in atrijs tuis super milia, quantò beatiores facis pauperes tuos ipsa paupertate tua, quod mundus facere possit sua quantalibet affluentia: ubi quicquid affluit, defluit, sibi quæ inhærentem pereffluere facit. Alijs affluebat delitijs illa pauper familia Christi, quam fluminis impetus inundabat lætificans ciuitatem Dei: cum scilicet hodierna die tanquam spiritus torrens repleuit totam domum, ubi erant sedentes Apostoli. Exhibebat quippe diuina veritas, quod per prophetam promiserat. Ecce ego declino in vos, ut flumens patet *Esa. 66.* cis, & ut torrens inundans gloriæ gentium. Quantum illis affluebat, quibus tantus influebat: quantumque de illis profluebat, de quorum ventre fluebant flumina aquæ viuæ. Nec solum de corde benevolentia charitatis, sed etiam ex ore vehementia profluebat torrentis eloquij, cui non poterant resistere & contradicere omnes eorum aduersarij:

IN DIE S. PENTECOSTES

Ioan. 7.

Esa. 55.

*Fastidiū
boni, quā-
tum mali
pariat.*

aduersarii: sicut de Stephano dicitur, quia nō poterāt resistere sapiētię & spiritui qui loquebatur. Ad huiusmodi gaudia vos interim fratres consolator vester. inuitat. Hoc torrente voluptatis suę sitibundas amantium mentes potare desiderat. Si quis, inquit, sitit, veniat & bibat. O affluēs liberalitas Dei, o indeficiens largitas diuinę bonitatis. Spiritū cuius hodie primitias dedit apostolis, offert vniuersis. Thesaurum suum, fontem aquę viuę aperit tam hominibus quā iumentis: tanquā & ipse omnibus sapientibus & insipientibus debitor sit. Omnes, inquit, sitiētes venire ad aquas. Ecce personas nō accipit, conditiones nō discernit, merita non requirit: tantum sitire quis nouerit, venire velit. Gratia quippe non admittit fastidientes: sed sicut esurientes implet bonis, sic diuites dimittit inanes. O fastidium tinea cordium, rubigo mentium, languor pessimus animarum: quod abominari facis bonum Dei verbum, contēnere cœleste donum, fastidire manna propter ollas carniū. Quę enim lues tam pestifera, quis morbus tam letalis, qui sic faciat hominem immemorem suę salutis, ridentem ac malę securū appropinquare vsque ad portas mortis? Sed vndē rogo tam latē lues ista Christi ouilia infecit, greges inuasit, vt quā plurib⁹ de grege Domini videatur etiam locus horrois & valtę solitudinis, locus pascuę vbi sunt collocati, & in pascuis vberrimis, in herbis virentibus miserē pereant fastidio languidi? Annon, quæso, gustauerunt donum cœleste, & participes facti sunt spiritus

spiritus sancti, gustauerunt nihilominus bonum Dei verbū, & virtutes seculi venturi? Si enim nō gustauerunt bonū Dei verbū, vndē totiens eructauit cor eorum verbum bonū, cū scilicet de memoria abundantiae suauitatis eius eructabant labia eorum hymnum? Nunc autem diuinis intersunt laudibus, & dormitāt, aut ociosa vel etiā perniciosa mente pertractāt: sedent ad librum, & oscitant: verbū exhortationis audiunt, & ipso auditu laborant: de pascuis mutantur in pascua, & tam ista fastidiunt quā illa, iugiter versantur inter fercula vitae, & moriūtur fame. Vndē ergo post illam foelicē experiētiā gustumq; suauem supernę dulcedinis, tanta hæc obliuio, & incuria boni, languorq; mentium subintrauit? Sola relicta est eis vox illa plangentis, si ramen plangere velint: Percussus sum vtrūq; & aruit cor meū: *Psal. 101.* quia oblitus sum comedere panem meum. Currebant utiq; bene, quis eos fascinoauit retrorsum conuerti? Spiritu cœperūt, quomodo nūc carne consummātur? Voluptuose vesebātur, quomodo nūc intereūt in vijs? Videāt quęso ipsi, ne forte inimicus homo qui super bonū semē patrisfamilias loliiū suū superfeminare cōsuevit, post illā suauē escā Christi, felle suo fauces eorū tinxerit, ac per hoc nō modò desiderii, sed & memoriam prioris gustū aboleuerit. Enimuerò statim denunciat Apostolus his qui eiusmodi sunt, Non potestis calicē Domini bibere, & calicē dæmoniorū. *1. Cor. 10.* Non potestis mensæ Domini participes esse: & mensæ dæmoniorum. Annon tibi videtur non modò

IN DIE S. PENTECOSTES

modò potatus, sed & inebriatus calice demoniorum, qui libidinis, iræ, impatientiæ, aut similibus raptatur furore passionū? Ego, ut loquar de his quæ iam magis in vfu quàm in crimine sunt, puto quòd & ille mensæ dæmoniorū particeps sit, & pascēs eos pascatur ab eis, cuius os abundat malitia, lingua concinnat dolos, sedēs aduersus fratrem suum loquitur, & aduersus filiū matris suæ ponit scandalū: qui etiā si nō detrahit, detrahentem libēter audit, qui scurrilitate stultiloquij cachinnantes dissoluit. Videat ergo qui ei (modi est, an dignū sit, ut volutatus velut in cruore immolatio, & sordibus dæmonū, mox admittatur ad mensam Christi & angelorum. Absit autē fratres mei, ut hæc dicens, innocentia vestra, qua plurimū delector, inscribam sceleri: sed hæc dico ut salui sitis, & aliorum exemplo cautiore facti, manusq; lauantes in sanguine peccatoris gratia spiritus sancti quā alij negligentia perdunt, vos omni vigilantia seruare curetis: ad laudē & gloriā ipsius largitoris Iesu Christi Domini nostri, qui viuit & regnat per oīa secula seclorū. Amen.

SERMO DE EO dem II.

Acto. 2.

LOQUEBANTVR varijs linguis Apostoli magnalia Dei. Nimirū ex abundantia cordis, linguæ loquebātur in eis. Exaltationes Dei in gutture eorum, quia charitas Dei diffusa

diffusa erat in cordibus eorū. O Domine Deus meus, & ego utique similiter laudare, si similiter potatus essem. Quia verò arida est anima mea, ideo est & torpida lingua. Sed sicut adipe & pinguedine repleatur anima mea: & labijs exultationis laudabit os meum. Eructabunt labia mea hymnum, sed cum docueris me iustificationes tuas: id est, cum dederis gustare quàm suavis es, ut discam te diligere toto corde, tota anima, tota virtute. Bonus es tu, & in bonitate tua doce me iustificationes tuas. Bonitas siquidē tua, unctio tua est, qua doces eos de quibus prædictum est: Erūt omnes docibiles Dei. Beatus homo quem *Iob. 6.* tu erudieris Domine: & de lege tua docueris eum. Lex Domini immaculata conuertens animas, charitas est: lex utique ignea, quæ est in dextera eius, quæ cum digito Dei scribitur super latitudinem cordis, & ipsum cor amoris incendio, & os ignito feruere facit eloquio. De excelso, in- *Thren. 1.* quit, misit ignem in ossibus meis, & erudiuit me. O quanta facilitate & celeritate, quanta copia & facultate, ignis ille quem Dominus Iesus misit in terram, non solum erudiuit imperitos, sed etiam expediuit impeditos. Prorsus igneque lingue, quas ex se dispartiuit ignis iste, quæ sic ignescere fecerunt, non solum mentes, sed & linguas Apostolorum, ut etiam nunc pius auditor ad sermones ignescat eorum. Prorsus ignea lingua Petri, ignea lingua Pauli, in quorum verbis nunc quoque uiuit ignis perpetuus, qui & super corda nostra scintillat, si accedamus, si autem vel animū ab eorum

T sermoni-

IN DIE S. PENTECOSTES

Es. 50.

sermonibus nō auertamus. Si meruissem aliquā accipere de linguis huiusmodi, dicerē utique & ego: Dominus dedit mihi linguā mercedē meā, & in ipsa laudabo eum, sicut de illis scriptum est: Loquebantur varijs linguis Apostoli magnalia Dei. Dicerē & illud: Dominus dedit mihi linguā eruditā, vt sciā sustētare eum qui lapsus est verbo. Apostoli & eorū similes linguis sibi datis, magnalia Dei prædicant, tyrānos verberāt, dæmonia flagellāt, terrā compluūt, cœlos aperiunt: quæ linguæ eorum clauēs cœli factę sunt, quippe quibus de ipsis cœlis linguę missę sunt. Mihi autē utinam vel lingua canis data sit, qua possim primū quidē propria, deinde & aliena, vlcera lingere: si qui fortē sunt qui ad hoc ipsum sibi me dignētur admittere. Beati quidē quibus amor & dilectio diuinę laudis cor replet gaudio, & os iubilo. Sed & illos utiq; beatos dixerim qui cū de vulneribus animarū virus ablingunt & purulentia: trahūt in se quo aīa eorū saginetur, spūm & gratiā. Esuriūt siquidē & sitiūt iustitiā, & famē patiūtur vt canes, ideoq; nihil fastidiūt quod in corpus suū possint trajicere: neminē peccatorē abominantur, quē ad iustitiā possint conuertere. Quod Deus mundauit, tu ne immundū dixeris, dictū est principi Apostolorū, & in ipso alijs, & ob hoc mactat & manducat omne genus reptiliū & volatiliū & ait, Quæ prius tangere nolebat aīa mea, nunc præ angustia impatientis desiderij cibi mei sunt. Quinimo mirū in modū quantō quisq; peccator ante conuersionē amarior, tātō postmodū conuersio

conuersio eius dulcior: quantoque desperatior;
 tantò grator nobis eius salus: quia & saluantis
 gratiâ plus miramur, qui ouem perditâ repor-
 tans in humeris, gaudiû facit angelis super vno
 peccatore poenitentiam agente, quàm super no-
 naginta nouem iustis. Dicant igitur alij quibus
 datum est, Quàm dulcia faucibus meis eloquia
 tua Domine: anima autem mea esuriens & famem
 patiens vt canis, etiam amarum sumet pro dulci,
 & abominabile pro desiderabili. Delectetur alij
 lambere mella scripturarû, ego verò delectabor
 vlcera lingere peccatorum, mei scilicet mihi que
 similiû. Fœdum quidem vlcus peccati, visuque
 horribile, sed tamen ipsum lingere, cuius sit sapo-
 ris & gratiæ, nō sapit, non capit, nisi qui salutem
 periclitantium esurit, & famem patitur vt canis,
 de qualibus dictum est: *Lingua canum tuorum* *Psal. 67.*
ex inimicis. Sed vā miseris qui tanto studio pe-
 reunt, tantoque desiderio mortem sibi confiscunt,
 vt vulnera sua tegant curamque canum refugiant,
 & asperitatē lingue medicinalis arbitrentur mor-
 sum odij letalis. Oderunt corripientem in porta,
 & perfectè loquentem abominati sunt. Perfectè
 loquentem dico, non tam de perfectione disse-
 rentem, quàm perfecta dilectione corripientem.
 Sed dicam perfecta dilectione, an perfecto odio?
 Imò vtrunq; & perfecta dilectione, & perfecto *Odium per*
 odio: quia perfectū odium nihil aliud est, quàm *sectum, est*
 perfecta dilectio, & vna est vtriusque perfectio, *perfecta dñ*
 quàm Apostolus determinat dicens: Odientes *lectio.*
 malum, adhærētes autem bono. Sed reuertar ad *Rom. 12.*

T ij id vndē

IN DIE S. PENTECOSTES

*Horatius
in arte poetica.*

Psal. 49.

Prone. 16.

id vnde digressus eram. Optabam mihi linguam
qua laudarem Deum, vel certè linguâ qua con-
fidentium vlcera curarem: in altero quidè, mihi
quærens diuinæ deuotionis fructum: in altero,
fraternæ salutis lucrum: vobis quoque in altero
dulcis, in altero fieri desiderans vtilis. Nam & de
secularium arte & officio poetarum, ita sumptû
est apud quendam eorum: Aut prodesse volunt,
aut delectare poetæ. Omne tulit punctum, qui
miscuit vtile dulci. Optabam, inquam, mihi gra-
tiam oris, qua Deo & vobis officiosus deferuire:
vt aliquatenus compensare verbo, quod minus
prorsum exemplo. Quanquâ satis suspecta mihi
sit hæc consolatio, si dicam & non faciam: si sup-
petant suffragia linguæ, cum desint merita vitæ:
imò magis fortassè timendum sit, ne peccanti di-
cat Deus: Quare tu enarras iustitias meas, & as-
sumis testamentû meum per os tuum? Sed quid
agam? Si locutus fuero, nò quiescet dolor meus:
& si tacuero, nò recedet à me. Pavor est vtrobique
molestus, & coartor è duobus: quia locutionem
& officij locus exigit, & vita contradicit. Sed re-
cordor verbi quod apud sapientem inueni: Anima
laborâtis laborat sibi, quia compulit eum os suû.
Loquar igitur nò prout locus expetit, sed prout
sensus suppetit, imò prout Dominus dederit: in
cuius manu sumus & nos, & sermões nostri. Lo-
quar inquam & meipsum lingua obligabo pro-
pria, vt vel præ confusione aliquando laborare
compellar: & si corpus à labore manuum excusa-
uerit, certè anima laborantis laboret sibi, vt dicat
cum

cum Dauid, Laboraui in gemitu meo. O si mihi *Psal. 6.*
 dentur illi gemitus inenarrabiles quibus spiritus
 postulat pro sanctis, vt laborem in eis. Proculdu
 bio labor huiusmodi gemituū satis dignè com
 pensaret mihi quotidianum laborem manuum.
 Sed & vos ipsi fratres si æmulari meliora charis
 mata didicistis, optate gemitus huiusmodi à spi
 ritu vobis infundi. Nescio si sit in donis spiritus
 aliud conueniētius, aut commodius his, qui sunt
 infirmitate & miseria circūdati, nescio si spiritui
 sancto qui in columba apparuit, alia vox familiae *Gemendi*
 rior gemitu, aut gratior sit. Hoc autem scio, quia *utilitas*
 in nullo opere tanta tamque parata nobis suppe
 rat materia sicut in gemitu & planctu nostri: nisi *magna.*
 miseriam suam nostra dissimulet superbia, aut
 sensus obduretur stupore vel amentia. Hoc autē
 primum circa infirmos quorum curam suscipit,
 operatur medicina sancti spiritus, qui est illumi
 natio nostra & salus nostra: vt videlicet seipsum
 phreneticus sentiat & sciat, & conuersus ad cor
 dicat Domino cum propheta, Postquā conuer
 tisti me, egi pœnitentiam: & postquam ostēdisti
 mihi, percussi fœmur meum. Nisi enim quis ap
 ponat scientiam, non apponet dolorem: nisi do
 luerit, non meretur consolationem. Beati enim
 qui lugent, quoniā ipsi consolabūtur. Puto quia
 nec in Apostolis hodiē locum inuenisset para
 cleti consolatio, nisi quia lugebant se desolatos,
 quia nō poterant nō lugere filij sponsi, cum spon
 sus ablatus esset ab eis. Inde erat quod eis dice
 bat, Nisi ego abiero, paracletus nō veniet ad vos. *Ioan. 16.*

T iij Nisi

IN DIE S. PENTECOSTES

Prouer. 31. Nisi desolati fueritis presentia mea corporali, nō vos consolabitur visitatio spiritalis. Date, inquit, ficeram mœrentibus, & vinum his qui amaro animo sunt: nō scilicet illis qui ebrij sunt gaudio & luxu seculi. Quæ enim participatio iustitiæ cū iniquitate? Nunquid bibere possunt calicē Domini, & calicem dæmoniorum? Bibant, inquit, potius pauperes Apostoli, & obliuiscantur egestatis suæ, vt dicant: Sicut egentes, multos autem locupletātes. Bibāt mœrētes de absentia sponsi, & dolorum non recordentur amplius, sed dicāt: Et si cognouimus Christum secundum carnem, sed nunc iam nō nouimus. Nam & teipsum si pio affectu Psalmistæ dicere potueris, Ego sum pauper & dolēs, sic ditabit, sic letificabit sobria ebrietas huius præclari calicis, vt & si pauper sis, paupertas animum non vrāt: & si dolebas quia peccasti, iam peccati reatus conscientia nō mordeat. Vide autem si non & ipse spiritus sanctus in iudicium venit in hunc mundum, vt qui dolent nō doleant: & qui rident, æterno & inconsolabili se luctui tradant. Melius est igitur ire ad domum luctus, quàm ad domum conuiuij. Et reuera sapiens & si aliquando consolationem meretur, vt dolorum non recordetur amplius, eorū scilicet de quibus consolationem accipit: semper tamen, vt locū paret cōsolationibus nouis, nouas exquirat de seipso causas doloris: non statim blandiens sibi quasi iam per omnia iustus sit, sed eò subtilior quò iam illuminari cœpit, eò districtior, quò iustificari cœpit, sit accusator & iudex sui. Ei ergo qui eius-

qui eiusmodi est crebro (nisi fallor) spiritus consolator aduenit, quoniam & aduentum iam ipse suum anteuenit: adueniens scilicet ut consolatio- nem tribuat, sed anteueniens, ut lugere doceat. Luctus siquidē pius atque religiosus, in doctrina spiritus & ordine primus, & vtilitate inuenitur *Luctus ena- comium.*
 præcipuus: quippe cum sit summa sapientia san- ctorum, custodia iustorū, sobrietas modestorū, prima incipientium virtus, proficientium stimu- lus, perfectorum cumulus, pereuntium salus, pe- riclitantium portus, promissionē deniq; habens consolationum, quæ nunc sunt, & gaudiorū quæ futura sunt: ad quæ nos perducatur, qui viuunt & reg- nat per omnia secula seculorum. Amen.

In Natiuitate S.

Ioānis Baptiste sermo I.

A DOMINE DEVS, *Hiere. 1.*

ecce nescio loqui, quia pu- er sensu ego sum. Fratres si Hieremias (sicut ex lectio- ne audistis hesternæ) ne præ- dicatiōis susciperet officiū, verecundius quàm iustus

minorem causabatur ætatē: quanto rectius ego sensum causarer minorem? Si sanctū ex vtero, & quem manifestē diuina mittebat electio, ætas de-

T iij terre-